

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 35/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ľubošom Bajuzíkom, Námestie slobody 2, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 15/2016 z 29. marca 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4 S 64/2014-100 z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 15/2016 z 29. marca 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S 64/2014-100 z 30. septembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa, pozn.) nesúhlasí so závermi v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, ktorý ako súd odvolací preskúmaval napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu o zamietnutí odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Obe napádané rozsudky sa zaoberajú preskúmaním zákonnosti rozhodnutia prvostupňového, ako aj odvolacieho orgánu štátnej správy vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľky odvolaním.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla: «... *Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Okresný úrad [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v ďalšom konaní Č. sp.: 16774/2014 zo dňa 29. 07. 2014 zamietlo odvolanie a potvrdilo rozhodnutie Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním, č. sp.: 2009/000080, zo dňa 22. 04. 2009.*

Proti tomuto rozhodnutiu som podala žalobu na Krajský súd v Prešove zo dňa 07. 10. 2014, ktorou som sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresný úrad [REDAKOVANÉ] číslo Č. sp.: 16774/2014 zo dňa 29. 07. 2014 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu Obvodný úrad [REDAKOVANÉ], Služobný úrad, [REDAKOVANÉ] číslo Č. sp.: 2009/000080 zo dňa 22. 04. 2009 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním.

Krajský súd v Prešove svojim rozsudkom č. 4S/64/2014-100 zo dňa 30 septembra 2015 (napadnutý rozsudok krajského súdu, pozn.) žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku som sa dňa 11. 11. 2015 odvolala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozsudkom 8Sžo/15/2016 zo dňa 29. marca 2018 (napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, pozn.), ktorý mi bol doručený 22. 05. 2018 rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/64/2014-100 z 30. septembra 2015 potvrdil.

Moja žalobná námietka v odvolaní na Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 11. 11. 2015 na strane 6-7 bod VI. bola vyhodnotená na str. 9-10 rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžo/15/2016 zo dňa 29. marca 2018 v ktorom sa uvádza:

„Prvostupňové rozhodnutie vydal ako to priamo z rozhodnutia vyplýva. „Vedúci služobného úradu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] ako správny orgán príslušný...“ a rozhodnutie podpísal [REDAKOVANÉ], ktorý bol súčasne prednostom Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] a zároveň vedúcim služobného úradu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ].“

Vyhodnotenie žalobnej námietky je tendenčné a neúplné. Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhodnotil predložené listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že moja žalobná námietka má oporu v týchto predložených listinných dôkazoch.

Rozhodnutie č. sp.: 2009/000080 zo dňa 22. 04. 2009 je hybrid, ktorý nespĺňa zákonné požiadavky na vydanie rozhodnutia tak podľa zákona o štátnej službe, ako aj zákona o správnom konaní. Rozhodnutie č. sp.: 2009/000080 zo dňa 22. 04. 2009 má v hlavičke uvedené: Obvodný úrad [REDAKOVANÉ]

Služobný úrad

*[REDAKOVANÉ]
a podpísal ho prednosta - vedúci služobného úradu.*

Zákonným orgánom pre vydanie Rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním je: Služobný úrad Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] a podpisuje ho vedúci služobného úradu tak, ako to vyplýva zo zákona o štátnej službe.

Zákonodarca v zákone o štátnej službe taxatívne stanovil, že vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru rozhoduje vedúci služobného úradu a prednosta vo veciach pri plnení úloh orgánu miestnej štátnej správy. Nezákonný orgán nemôže vydať zákonné rozhodnutie...

Moja žalobná námietka v odvolaní na Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 11. 11.2015 na strane 8 bod VII. bola vyhodnotená na str. 10 rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžo/15/2016 zo dňa 29. marca 2018 v ktorom sa uvádza : „že namietaná skutočnosť, že dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je uvedený paragrafovo a nie slovne je právne irelevantá. Rozhodnutie teda obsahuje rozhodnutie ako také „odvoláva“, ako aj ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo - § 40 odsek 2 písm. a/ zákona o štátnej službe.“

Toto vyhodnotenie žalobnej námietky nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď a zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nevysporiadal s mojou námietkou, ktorou som poukázala na nevykonateľnosť výroku prvostupňového rozhodnutia...

Výrok rozhodnutia nie je jasný ani určitý, lebo ustanovenie § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe obsahuje tri samostatné a na sebe logicky nezávislé zákonné dôvody, pre ktoré môže služobný úrad skončiť štátnozamestnanecký pomer odvolaním so svojim zamestnancom: zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním.

Z celej výrokovej časti však nevyplýva o ktorý z konkrétnych zákonných dôvodov uvedených v citovanom § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe sa jedná.

... Všetky moje námietky podané v odvolaní smerujúce proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/64/2014-100 z 30. septembra 2015 odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil, ani neodôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.»

4. Sťažovateľka uvádza nasledujúcu chronológiu konania od 22. apríla 2009 do 29. marca 2018:

„1/ Rozhodnutie Obvodný úrad [REDAKOVANÉ], Služobný úrad o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním číslo Č. sp.: 2009/000080 zo dňa 22. 04. 2009

2/ Rozhodnutie Obvodný úrad [REDAKOVANÉ], Služobný úrad o zamietnutí odvolania číslo Č. sp.: 2009/000102 zo dňa 14. 07. 2009

3/ Žaloba na Krajský súd v Prešove podaná dňa 29. 09. 2009

4/ Rozsudok Krajský súd Prešov č. k. 2S/56/2009-92 zo dňa 16. 11. 2010

5/ Odvolanie zo dňa proti rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 2S/56/2009-92

6/ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Sžo/20/2011 zo dňa 22. 3. 2012

7/ Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 2S/56/2009-1308009201000 zo dňa 4. 10. 2012

8/ Odvolanie zo dňa 15.11.2012 proti rozsudku Krajského súdu v Prešove 2S/56/2009-1308009201000 zo dňa 4. 10. 2012

9/ Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.6Sžo/11/2013 zo dňa 24. 7. 2013

10/ Rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Okresný úrad [REDAKOVANÉ] číslo Č.sp.: 16774/2014 zo dňa 29.07.2014 o zamietnutí odvolania

11/ Žaloba na Krajský súd v Prešove zo dňa 07.10.2014

12/ Rozsudok Krajský súd v Prešove č.k. 4S/64/2014-100 zo dňa 30. 9. 2015

13/ Odvolanie zo dňa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/64/2014-100

14/ Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 8Sžo/15/2016 zo dňa 29. 3. 2018.“

5. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľka mu už 11. novembra 2013 doručila sťažnosť týkajúcu sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy vo veci skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním, ktorá smerovala proti namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom

krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 56/2009 a jeho rozsudkom zo 4. októbra 2012, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 11/2013 a jeho rozsudkom z 24. júla 2013. Ústavný súd s'ťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie uznesením č. k. IV. ÚS 277/2014-9 z 13. mája 2014 a ako dôvod uviedol: „... Aj keď je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z formálneho hľadiska právoplatným rozhodnutím, nejde však o rozhodnutie, ktorým by konanie skončilo, ale rozhodnutie, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu, takže vec bola v konečnom dôsledku vrátená orgánu verejnej správy na ďalšie konanie...“

6. Ďalej s'ťažovateľka uviedla: „*Dlhým konaním obidvoch súdov o tej istej právnej veci bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*

V tej istej právnej veci na Krajskom súde v Prešove rozhodoval senát, ktorý bol zložený z predsedníčky senátu a sudkýň v identickom zložení, ktorý sa obmieňal iba čo išlo o zmenu na poste predsedníčky senátu a sudkýň, čo prispelo k nedôvere o spravodlivom súdnom konaní v mojej veci.

Rozsudkami Krajského súdu v Prešove bolo porušené moje právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Bratislava č.k. 8Sžo/15/2016 zo dňa 29. 3. 2018 ako aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/64/2014-100 z 30. 9. 2015 bolo porušené:

- moje právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd,

- ochranu pred zákazom diskriminácie podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušovatelia svojím konaním prispeli k zhoršeniu mojej životnej situácie, zníženiu mojej dôstojnosti, občianskej cti v zamestnaní a rodinnom živote. V dôsledku nezamestnanosti som bola evidovaná na úrade práce sociálnych vecí a rodiny a napriek dosiahnutému vzdelaniu, dlhej praxi, bezchybným pracovným výkonom ako aj množstvu absolvovaných konkurzov a pohovorov o moju pracovnú silu v preddôchodkovom veku nejavil nikto záujem, v dôsledku čoho som za obdobie od 11. 05. 2009 do 17. 11. 2017 prišla o funkčný plat za 90 mesiacov a k zníženiu starobného dôchodku, nakoľko obdobie evidencie na úrade práce a sociálnych vecí sa nezaráta do dôchodkového poistenia. Sociálna poisťovňa mi k 17. 11. 2017 priznala starobný dôchodok vo výške 343,70 €. V danom prípade, keďže išlo o spor týkajúci sa činnosti, ktorá je zdrojom mojej obživy, porušovatelia mali pri svojom postupe zohľadňovať už ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, a vo veci konať s osobitnou rýchlosťou.“

7. Napokon sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti vydal nálež v znení:

„- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 8Sžo/15/2016 zo dňa 29. 3. 2018, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/64/2014-100 zo dňa 30. 9. 2015 sa zrušujú v plnom rozsahu a vec sa vracia na ďalšie konanie.

- [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 70 000,- Eur, ktoré je súd povinný [REDAKOVANÉ] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

- Súd priznáva [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania ako aj trov právneho zastúpenia v sume 325,42 Eur, ktoré je súd povinný [REDAKOVANÉ] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

8. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

«V prvom rade najvyšší súd uvádza, že námietkami, ktoré smerovali k procesným pochybeniam vo veci vednej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2S/56/2009 sa nezaoberal, nakoľko rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/56/2009-130 zo 4. októbra

2012 nadobudol v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžo/11/2013 z 24. júla 2013 právoplatnosť, čo spôsobilo záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť tohto rozhodnutia, a toto možno vo výnimočných prípadoch meniť len použitím mimoriadnych opravných prostriedkov...

Čo sa týka námietky, že vo veci rozhodoval senát v zložení z predsedníčky senátu Mgr. Magdalény Zelinskej a sudkyň JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Evy Slávikovej, pričom v písomnom vyhotovení rozsudku je ako predsedníčka senátu uvedená JUDr. Viera Zoláková, najvyšší súd uvádza, že v prípade, ak žalobkyňa namieta zjavnú nesprávnosť v inom konaní, nápravy tejto nesprávnosti sa môže domôcť postupom podľa § 164 O.s.p. vydaním opravného uznesenia.

K námietke žalobkyne, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu vydal nepríslušný správny orgán, najvyšší súd poukazuje na ust. § 126 zákona o štátnej službe účinného ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia, podľa ktorého je v prvom stupni príslušným orgánom na konanie a rozhodovanie vo veciach skončenia štátnozamestnaneckého pomeru vedúci úradu. Prvostupňové rozhodnutie vydal, ako to priamo z rozhodnutia vyplýva, „Vedúci služobného úradu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] ako správny orgán príslušný...“ a rozhodnutie podpísal [REDAKOVANÉ], ktorý bol súčasne prednostom Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] a zároveň vedúcim služobného úradu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ]. Z uvedeného je zrejmé, že ako správny orgán správne vystupoval vedúci služobného úradu, ktorý dané rozhodnutie aj podpísal. Skutočnosť, že rozhodnutie podpísal aj ako prednosta Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia, nakoľko z obsahu rozhodnutia vyplýva, že vo veci konal ako „vedúci služobného úradu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ]“. Z totožného dôvodu je nedôvodná aj námietka žalobkyne, že „... odvolací správny orgán si pri rozhodnutí o odvolaní svojvoľne upravil text tak, aby bol v súlade so zákonom.“ Žalobkyňa tiež namietala, že uvedené rozhodnutie nie je opatrené úradnou pečiatkou vedúceho služobného úradu. S uvedenou námietkou sa nemožno stotožniť, nakoľko používanie úradných pečiatok upravuje interný predpis - Metodický pokyn Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 11. decembra 2003 číslo 203-2003/09405 pre krajské úrady, obvodné úrady a úrady orgánov špecializovanej miestnej štátnej správy o vyhotovení, evidovaní, používaní a likvidovaní úradných pečiatok a o označení budov krajských úradov a obvodných úradov a budov úradov orgánov špecializovanej miestnej

štátnej správy štátnymi symbolmi a tabuľami s názvom úradu (ďalej len „metodický pokyn“), podľa ktorého obvodné úrady používajú v úradnom styku okrúhlu pečiatku so štátnym znakom, s priemerom kruhu odtlačku 36 mm (Čl. 2 ods. 1 písm. a/ metodického pokynu) na úradných listinách, ktorých obsahom sú okrem iného najmä štátnozamestnanecké pomery a pracovno-právne vzťahy zamestnancov úradu (Čl. 2 ods. 3 metodického pokynu). Rozhodnutie je vydané príslušným správnym orgánom a splňa všetky predpoklady rozhodnutia vymenované ust. § 47 Správneho poriadku. Namietaná skutočnosť, že dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je uvedený paragrafovo a nie slovné, je právne irelevantná, keď zákonná požiadavka, aby výrok obsahoval rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku) je zachovaná. Ust. § 40 ods. 2 písm. a/ zákon o štátnej službe predpokladá skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe odvolaním aj z dôvodov zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním. V prejednávanej veci došlo preukázateľne k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, pričom služobný úrad nemal voľné štátnozamestnanecké miesto a zároveň nebolo možné žalobkyňu trvalo preložiť, čím bol naplnený dôvod odvolania podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákon o štátnej službe. Rozhodnutie teda obsahuje rozhodnutie ako také „odvoláva“, ako aj ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo - § 40 ods. 2 písm. a/ zákon o štátnej službe. Správna úvaha pri použití právnych predpisov je náležitou odôvodnenia rozhodnutia, ktorá sa v prejednávanej veci nachádza na strane 4 prvostupňového rozhodnutia. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa obsahuje všetky náležitosti, ktoré predpokladá správny poriadok v ustanovení § 47. K námietke nesprávneho postupu pri vylúčení odkladného účinku odvolania najvyšší súd uvádza, že vzhľadom k tomu, že štátnozamestnanecký pomer sa v danom prípade skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní, z povahy veci je odkladný účinok odvolania vylúčený. Všeobecná úprava Správneho poriadku, aj keď na ňu zákon o štátnej službe odkazuje (§ 125 ods. 2 zákona o štátnej službe), je vo vzťahu k ust. § 137 zákona o štátnej službe všeobecnou úpravou, a preto je v zmysle zásady lex

specialis derogat legi generali vo veci odkladného účinku odvolania potrebné vychádzať z ustanovení špeciálneho predpisu - zákona o štátnej službe, podľa ktorého včas podané odvolanie nemá odkladný účinok okrem vecí náhrady škody a bezdôvodného obohatenia (§ 137 ods. 6 zákona o štátnej službe).

Žalobkyňou namietané procesné pochybenia v prípade žalobou napadnutého rozhodnutia, ktoré sú taktiež procesného charakteru, najvyšší súd taktiež vyhodnotil ako právne irelevantné a účelové. Žalobkyňa namieta, že prednosta Okresného úradu [REDAKOVANÉ] (ako príslušný správny orgán podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe) vydal žalobou napadnuté rozhodnutie na základe neplatného poverenia vedúcej služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-125/2013 zo dňa 18. januára 2013 (ktoré je prílohou k citovanému rozhodnutiu), nakoľko citované poverenie je vystavené pre prednostu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ], pričom vo veci začal konať Okresný úrad [REDAKOVANÉ], čím zo strany žalovaného došlo k nezákonnému konaniu, nakoľko nemal poverenie, aby v danej veci konal. Na základe zákona č. 180/2013 Z. z. z 19. júna 2013 o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z. z.“), došlo k transformácii obvodných úradov na okresné úrady (§ 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z.), pričom právomoci a kompetencie úradov zostali zachované. Transformácia Obvodného úradu [REDAKOVANÉ] na Okresný úrad [REDAKOVANÉ] nemala na platnosť poverenia vedúcej služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-125/2013 zo dňa 18. januára 2013 žiaden vplyv, keďže prednosta obvodného úradu vymenovaný do 30. septembra 2013 sa považuje za prednostu okresného úradu podľa zákona účinného od 1. októbra 2013 (§ 9 ods. 2 zákona č. 180/2013 Z. z.). Z rovnakého dôvodu neobstojí ani námietka žalobkyne, že žalovaný zriadil dňa 12. júna 2014 poradnú odvolaciu komisiu na základe neplatného poverenia. Zo zasadnutia poradnej odvolacej komisie bola riadne spísaná zápisnica, z ktorej vyplýva, že komisia je schopná uznášať sa, všetci členovia sú prítomní a táto podrobne prerokovala odvolanie žalobkyne a prijala uznesenie, ktorým prednostovi Okresného úradu [REDAKOVANÉ] navrhla odvolanie žalobkyne zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie potvrdiť. Z obsahu zápisnice je evidentné, že komisia reálne zasadla a reálne prerokovala odvolacie námietky žalobkyne. Skutočnosti, ktoré tvrdí žalobkyňa, že komisia „... svojim formálnym konaním nemala žiaden vplyv na zákonnosť rozhodnutia a svojim konaním úmyselne postupovala proti mojim právam, lebo jej úlohou

bolo potvrdiť prvostupňové rozhodnutie...“ je subjektívny názor žalobkyne, ktorý nezodpovedá obsahu zápisnice.

Záverom najvyšší súd uvádza, že vo vzťahu k námietke žalobkyne, že v „... jej žalobe zo dňa 29.09.2009 (vo veci pravdepodobne vedenej Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 2S/56/2009) je ako žalovaná strana uvedený Obvodný úrad [REDAKOVANÉ], Služobný úrad, [REDAKOVANÉ], presne podľa citácie hlavičky napadnutého rozhodnutia č. 2009/000080 zo dňa 22.04.2009 a rozhodnutia druhého stupňa č. 2009/000102 zo dňa 14.07.2009, pričom žaloba bola prijatá a žiadna zo zúčastnených strán nenamietala, že žaloba mala byť vedená proti Služobnému úradu Obvodného úradu [REDAKOVANÉ], ktorý jediný je v zmysle § 126 zákona o štátnej službe v znení platnom a účinnom ku dňu 31.10.2009 orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni...“, a ktorou žalobkyňa podporovala svoje tvrdenie, že „rozhodnutie nevydal príslušný oprávnený orgán“, s čím sa odvolací súd vysporiadal vyššie, pre úplnosť uvádza, že prípadné nesprávne, resp. neúplné označenie žalovaného správneho orgánu nemôže mať za následok zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie na strane správneho orgánu, pokiaľ žaloba obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, najmä označenie rozhodnutia správneho orgánu, ktoré žalobou napáda, nakoľko správne resp. úplné označenie žalovaného správneho orgánu vyplýva z takto označeného rozhodnutia...»

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru

12. Podstata sťažnosti v tejto časti spočíva v nestotožnení sa sťažovateľky so závermi krajského súdu, ktorý sa vo svojom napadnutom rozsudku zaoberal skúmaním zákonnosti rozhodnutia prvostupňového, ako aj odvolacieho správneho orgánu týkajúceho sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľky.

13. Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd totiž pri zakladaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

14. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu disponovala sťažovateľka opravným prostriedkom (odvolaním), ktorý aj využila. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy, listiny a dohovoru v danom prípade spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda najvyššieho súdu, čo vylučuje právomoc

ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

15. Podstata sťažnosti v tejto časti spočíva v tvrdení sťažovateľky, že najvyšší súd sa nedostatočne, resp. nepresvedčivo vysporiadal s jej námietkami proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

16. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ako aj postup najvyššieho súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom sťažovateľkou označených práv.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

19. Najvyšší súd sa podľa zistení ústavného súdu dostatočne presvedčivo a obsiahlo vysporiadal s námietkami sťažovateľky, najmä pokiaľ ide o to, či prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu vydal príslušný správny orgán, či toto prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu spĺňa obsahové a formálne náležitosti, ako aj o to, či je dostatočne určité, pokiaľ ide o dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

20. Keďže je bez právneho významu, aby ústavný súd reprodukoval už uvedené argumenty a závery najvyššieho súdu, ostáva mu len konštatovať, že v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami a námietkami sťažovateľky. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považuje ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska za ústavne udržateľný a konštatuje, že mu nemožno vyčítať svojvoľnosť či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok jeho arbitrárnosť. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

22. Ústavný súd, prihliadajúc na obsah sťažnosti, na obsah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj na obsah príloh k sťažnosti týkajúcich sa predmetnej veci, pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru

23. Uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

24. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že vo vzťahu k označenému právu obsah sťažnosti trpí nedostatkami, ktoré majú za následok neurčitosť a neúplnosť sťažnosti ako takej.

25. Závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je absencia relevantného odôvodnenia, teda sťažnosť neobsahuje ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčiť v prospech záveru o porušení označeného práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

26. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľky, aby čo najpresnejšie opísala skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľky spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jej základných práv alebo slobôd procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľky neobsahuje a samotný subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (III. ÚS 604/2015).

27. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatné zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 20 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa dohovoru.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

29. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný

vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

30. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

K napadnutým rozsudkom krajského súdu a najvyššieho súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

31. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

32. Keďže v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 23. júla 2018 bolo napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu právoplatné, je

nutné konštatovať, že zásah do základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov už v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu netrval.

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na to, že sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred krajským súdom, ako aj najvyšším súdom namietané porušenie označeného práva už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota, dospel ústavný súd k záveru o odmietnutí sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol vo všetkých jej častiach, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2019